

φρικταίς φυλακαίς, ἀνακρίθεισ εἰς τὸ Μπείσιλ Τάσ (Διπλοκίόνιον), ὅπου ἄλλοτε τυφλωθεὶς ἐφυλακίσθη ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰσαάκιος μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξίου, δυνάμει καὶ ἄλλων ἀφορμῶν, καὶ ὄλως ἀνυποστάτων, καὶ τῶν τεσσάρων ἐκείνων προδοθέντων ἐπιστολῶν του, ἃς τῷ ἐπαρουσίασαν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἐπέισθη πλέον περὶ τῆς προδοσίας, ἐνοχοποιήθη ὡς ὑποσκάπτων τὰ θεμέλια τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας πρὸς ἀνίδρυσιν τοῦ βυζαντινοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους καὶ ἀπήχθη ἀνευ δίκης εἰς τὰς ἀπωτάτας καὶ φρικτάς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς, ὁπόθεν μετὰ τριακοντάμηνον περίπου φρικτὴν κάθειρξιν τῇ βοήθειᾳ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἀπελευθερωθεὶς ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Ἦτο δὲ χριστιανὸς ἐπίσης ὀρθόδοξος Ἕλλην τὴν ἐθνικότητα καὶ ὠνομάζετο Νικόλαος Φιλιππίδης, ὁ ἐπικληθεὶς ἐξόριστος τοῦ Φεζάν.

Κ. Δ. ΚΡΥΣΤΑΛΗΣ

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΔΟΡΕ

Εἰς τῶν σπουδαιότερων καλλιτεχνῶν τοῦ αἰῶνος τούτου ἀναδειχθεὶς, ὁ Γουσταῦος Δορέ, ἀπέθανε τὴν 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1883 κατὰ τὸ 51 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐγεννήθη ἐν Στρασβούργῃ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1832. Τὸ δὲ 1845 κατετάχθη ἐν τῷ ἐν Παρισίοις Λυκείῳ τοῦ Μεγάλου Καρόλου πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του.

Μετὰ τρία ἔτη, δεκαεξαετῆς μόλις, συνειργάσθη μετὰ τοῦ Bertall εἰς γελοιογραφικὰς ἐφημερίδας καὶ ἐξέθεσεν ἔργα τινὰ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τῶν Παρισίων. Εἰς τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν τῷ 1849 ἐξέθηκε τὰς εἰκόνας, «Ἄγρια πεῦκαι», «Ἡ ἐπαύριον τῆς καταιγίδος», «Ὁ Λειμῶν», «Αἱ δύο Μητέρες», καὶ «Ἡ ἐσπέρα». Κατὰ τὸ 1857 παρουσίασεν εἰκόνα ἐξοχικῶν Τοπίων καὶ τῆς «Μάχης τοῦ Inkermann», αἵτινες τοσοῦτον ἔτυχον τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ πάντων ὥστε οἱ Ἕλληνοδίκαι τῆς ἐκθέσεως ἐκείνης προσήνεγκον αὐτῷ τιμητικὸν ἐνθῦμιον.

Τῷ 1856 ἔδιδεν εἰς εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πλείστας ἰκονογραφίας αἵτινες ἐξετιμήθησαν παρὰ τῶν εἰδότην ὡς μεγάλης Καλλιτεχνικῆς ἰκανότητος ἀξίας. Βραδύτερον ἐφιλοτέχνησε εἰς εἰκόνας «τὸ σύνολον τῶν περιπετειῶν τοῦ πλανωμένου Ἰουδαίου» «Τὰ περίεργα διηγήματα τοῦ Balzac» ἐπίσης τὸ Ταξείδιον τῶν Πυρρηναίων τοῦ Tain» καὶ «Τὰ διηγήματα τοῦ Perrault» αἵτινες ἄπασα: ἐξῆρον εἰς τὸ ὕπατον τὴν ὑπόληψιν του.

Μετὰ ταῦτα ἐξετέλεσε νέας εἰκονογραφίας δι' ὧν προσεκτήσατο τῆς παγκοσμίου φήμης: τὸν «Ἄδην τοῦ Δάν του» τὸν «Δὸν Κισσότον» τῷ 1863, τὸ «Καθαρτήριον» καὶ τὸν «Παρχδεῖσον» συμπληρώσας καὶ τὴν «Θεῖαν Κωμωδί-

αν,» Τὰ ποιήματα τοῦ Tennyson: Elaine, Viviane, Enide Cenievre. —

Ὁ Γουσταῦος Δορέ τῷ 1866 ἐξέθεσε μέγαν ἀριθμὸν εἰκόνων μεταξὺ τῶν ὁποίων τοὺς «Τιτάνας» «Τὸν θάνατον τοῦ Ὀρφέως» εἰς σχῆμα κολοσσιαίου μεγέθους.

Ὁ διάσημος καλλιτέχνης δὲν ἦτο μόνον ἰκονογράφος καὶ ζωγράφος μεγάλης ἀξίας ἀλλὰ καὶ γλύπτης ἰκανὸς ἀναδειχθεὶς οὐκ ὀλίγον καὶ ὡς τοιοῦτος. Τῷ 1878 παρουσίασεν ἀγγεῖον γιγαντιαῖον τὸ ὁποῖον κοσμεῖ ἔτι καὶ νῦν τὴν ἐν Παρισίοις Καλλιτεχνικὴν αἴθουσαν. Τῷ 1879 ἐξεπόνησε σύμπλεγμα ἐκ γύψου παριστάνον τὸν «Τρόμον» καὶ τῷ 1882 τὸ σύμπλεγμα Balleurs et Moine et Chevalier αἵτινα ἀπέκτησαν εὐλογον ἐπιτυχίαν. —

Κατόπιν κατὰ τὸ διάστημα ἑξ μηνῶν ἐπεδόθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά ἀνεγερθὲν δι' ἐθνικῆς συνεισφορᾶς ἐν ᾧ προσέφερε γενναίως τὴν σύμπραξιν τοῦ πνεύματός του.

Τὸ ἀγαλμα τοῦτο, σήμερον τελειοποιηθὲν, εἶνε τοποθετημένον ἐπὶ τινος δημοσίας θέσεως τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας καὶ τὸ ὁποῖον ἀναζωπυρεῖ εἰς τὰ βλέμματα πάντων τὴν συμπαθητικὴν μορφήν τοῦ ἄλλου τούτου μεγάλου δημιουργοῦ τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα εἶχε τοσαύτην σχέσιν μετ' ἐκείνου τοῦ τόσον γονίμου καὶ ἀκαμάτου καλλιτέχνου.

Ὁ Γουσταῦος Δορέ τῷ 1861 ὠνομάσθη ἰππότης τοῦ τάγματος τῆς λεγεῶνος καὶ ἀξιωματικὸς κατὰ τὸ 1879.

Αἱ πλείονες εἰκόνας τοῦ Γουσταῦου Δορέ ἠγοράσθησαν ὑπὸ τινος Ἀγγλικῆς ἐταιρείας ἐγκαθιδρυσάσης μόνιμον ἔκθεσιν ἐν τῇ κεντρικωτέρᾳ θέσει τοῦ Λονδίνου χάριν τῶν πολυαριθμῶν ἐπισκεπτῶν τῆς.

Ἐν τῇ στοᾷ ταύτῃ εὐρίσκονται πολλαί, τὸ πλεῖστον θρησκευτικαὶ εἰκόνας, ἐξ ὧν καταδεικνύεται ἡ ἔνθερος χριστιανικὴ ἀφοσίωσις τοῦ Καλλιτέχνου μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἐξοχώτερον ἔργον του, «Ἡ πτώσις τοῦ παγανισμοῦ».

ΙΑ ΜΑΡΑΝΘΕΝΤΑ

Α'.

Ὁ ζωγράφος Στέφανος Μίλλερ ἐβράδυνε ν' ἀποκτήσῃ τὴν φήμην δικασίμου καλλιτέχνου. Υἱὸς ὧν χωρικοῦ, ἐνεγράφη ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Καλῶν Τεχνῶν λαμβάνων ἐτησίαν ἐπιχορηγήσιν ὀκτακοσίων φράγκων, παρὰ τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐπαρχίας του. Οὐδέποτε, καίτοι φύσει καλλιτέχνης, ἔτυχε βραβεῖου τινός.

Εἰργάζετο ἀνεπιδότως, παρέδιδε μαθήματα ἰκονογραφίας, ὅπως ἐκ τούτων ἀποζῆ, καὶ ἐξέθετεν ἐκάστοτε τὰς εἰκόνας του, αἵτινες παρήρχοντο ἀπαρατήρητοι. Ἐν τούτοις δὲν ἀπηλπίζετο, δὲν ἐθυσίαζε τὴν ἰδιοφυίαν του, οὔτε εἰς τὰς παραλόγους τοῦ κοινοῦ ἀπαιτήσεις, οὔτε εἰς τὴν σύγχρονον τεχνοτροπίαν, ἀλλ'

ἐξηκολούθει μετὰ τῆς ἐμμονῆς χωρικοῦ γράφων τοπεῖα. Αἱ εἰκόνες του ἐνεῖχον τι τὸ ἰδιόρρυθμον, ὅπερ παρεγνώριζεν ἢ καλλιαισθησία τοῦ κοινοῦ. Ἐμμέμφοτο τοῦ Μίλλερ ὡς μὴ παρακολουθοῦντος τὴν σύγχρονον τῆς τέχνης τροπὴν. Οἱ προμηθευταὶ εἰκόνων ἠγνόουν τὴν συνοικίαν εἰς ἣν ἔκειτο τὸ ἐργαστήριόν του.

Εἶχεν ὑπερβῆ τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ὅτε ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου ἢ εἰκὼν του: *Οἱ θερισταὶ ἐπαγερχόμενοι ἐκ τῶν ἀγρῶν.* Ἐπωρελήθη τῆς ἰδιοτρόπου ταύτης μεταβολῆς. Ἡ κοινὴ γνώμη ἤρξατο ἐξυμνοῦσα τὸ καλλιτεχνικὸν του τάλαντον. Ἐκάστη Ἐκθεσις ἐπηύζανε τὴν φήμην του καθιστώσα αὐτὸν γνωστότερον τὰ μετὰλλια καὶ αἱ τιμαὶ ἐπέπιπτον ἐπ' αὐτοῦ βροχηδόν. Πάντα ταῦτα ἐπηκολούθησαν αἱ ἐπικερδεῖς παραγγελίαι καὶ ἡ ἀπονομὴ τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Οὔτε ἀπετυφλώθη, οὔτε ἐμεθύσθη ἐκ τῆς ὀφειγενοῦς ταύτης δόξης, ἦν μετὰ ψυχραιμίας ἀληθῶς στωικῆς ὑπεδέχθη.

Ἐπάρχουσιν, ὄντως, ἀπολαύσεις τινες, ὧν ἀδυνατοῦμεν ν' ἀπολαύσωμεν παρελθούσης τῆς νεότητος. Εἰκοσαέτις, θεωροῦμεν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς εἴτε διότι κατέστημεν πρὸς πάντας γνωστοί, εἴτε διότι ἐτύχομεν ἐξαιρετικῆς τινος τῆς τύχης εὐνοίας. Ἀλλὰ ἐν ἡλικίᾳ πενήτηκοντα ἐτῶν ἡ ἰμᾶς ἐκλείπει, τὰ νεῦρα κατευναζονται, αἱ ἐπιθυμίαι νεκροῦνται, ἅπασαι δὲ αἱ διαθρίπτουσαι τὴν φιλαυτίαν ἡμῶν τιμαὶ μετριῶς μᾶς θέλγουσι καὶ μᾶς συγκινοῦσι· ὁμοιάζουσι πρὸς φαγητὰ παρουσιαζόμενα ἐπὶ τῆς τραπέζης ὅταν οἱ συνδαιτυμόνες τρώγουσι τὰ ἐπιδόρπια ὃ δὲ στόμαχος εἶνε πλήρης.

Ὁ Στέφανος Μίλλερ ἀγωνιζόμενος τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα δὲν ἀπῆλαυσε οὐδ' ἠσθάνθη τὴν νεότητά του καί, νῦν ἡ ἐπιτυχία του τῷ παρεῖχε ἠδονὴν ὄλωσ πλατωνικὴν, ἦν καθίστα ἐπώδυνον ἢ θλίψις ὅτι δὲν κατάρθωσε ν' ἀπολαύσῃ αὐτῆς ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν ἡ πλήρης ἔρωτος καρδιά του ἔπαλλε ἐπὶ τῇ θέᾳ καὶ μόνῃ ὠραίας νεανίδος.

Καίτοι πενήτηκοντούτης ἦτο εἰσέτι ἀκμαῖος καὶ εὐσταλής, ἀλλ' ἡ κόμη του ἤρξατο ἀραιουμένη καὶ λευκαينوμένη, οἱ ἐταστικοὶ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐνεφαίνον ἄφατόν τινα μελαγχολίαν, ὅταν δὲ ὑπεμεϊδία, ἐπήνθει ἐπὶ τῶν χειλέων του μειδιάμα εἴρωνος ἀπογοητεύσεως.

Κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 188. — παθὼν ἐξ ὀξείας βρογχίτιδος, ἠναγκάσθη τῇ συμβουλῇ τῶν ἰατρῶν νὰ μεταβῇ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰανουαρίου εἰς Νικαίαν.

Β'.

Πολλakis καὶ ἐκ φυσικῆς κλίσεως καὶ χάριν τῶν μελετῶν του εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὰς πρὸς ἀνατολὰς ἐπαρχίας, εὐδέποτε ὅμως τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου· οὕτω, ἡ πρώτη ἐβδομάς τῆς ἐν Νικαίᾳ διαμονῆς του ἦτο ἀληθῆς ἔκστασις καὶ ἀπόλαυσις δι' αὐτόν.

Ἡ χρυσταλλίνη τῆς ἀτμοσφαιρας διαύγεια μεμυρωμένης ἐκ τῶν ἀποπνοιῶν τῶν εὐκαλύπτων, αἱ θαλπεραὶ ἡμέραι, αἱ ἀρ-

γυρόχροοι ἀκτῖνες διολισθαίνουσαι ὡς θωπεῖαι ἐπὶ τῶν καταφύτων ἐκ πορτοκαλεῶν καὶ ἐλαιῶν λοφίσκων, ἡ βαθυκύανος θάλασσα ἢ ἐκπνεύουσα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς μετὰ φλοίσβου ὁμοίου πρὸς θροῦν μεταξίνης ἐσθῆτος, αἱ ἀνθόσπαρτοι χλοηφόροι, ἅπασα ἐν γένει ἐκείνη ἢ φαντασμαγορία τῆς Μεσημβρίας κατέλαβε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν του.

Πρωῖν τινα, μετὰ ὀκταήμερον ἐν Νικαίᾳ διαμονῇ, ἔλαβεν ἐπιστολήν, ἧς ὁ φάκελλος ἔφερε στέμμα κόμητος καὶ ἐν ᾧ περιείχετο πρόσκλησις διὰ τινα χορὸν εἰς τὴν ἔπαυλιν Ἐνδυμίων, μετὰ τῆς ἀκολουθοῦ ἐπιστολῆς:

«Ἐὰν ὁ κύριος Στέφανος Μίλλερ ἐπιθυμῇ νὰ σχετισθῇ ἐκ νέου μετ' ἀρχαίας τινὸς φίλης του, αὕτη ἢ εὐχαριστηθῇ πολλὸν ἂν τὸν συναντήσῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν Ἐνδυμίωνος· κρίνει περιττὸν νὰ τῷ δώτῃ ἄλλας πληροφορίας διότι εἶνε περιεργος νὰ ἰδῇ ἂν θὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ μετὰ πάροδον εἰκοσι πέντε ἡμερῶν».

Κόμησσα Ἰουλίᾳ Σοσπέλλο.

Ὁ Στέφανος, ἐκπληκτος, ἀνεζήτει μάτην ἐν τῇ μνήμῃ του. Τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς κομήσεως τῷ ἦτο ἄγνωστον· ἐκ μόνου τοῦ κυρίου ὀνόματος οὐδὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ. Ἰουλίᾳ; Ἐγνώρισε πλείστας ὄσας Ἰουλίᾳς καθ' ἣν ἐποχὴν παρέδιδε κατ' οἶκον μαθήματα ζωγραφικῆς.

Ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν· ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς ἐπιμήκους καὶ λεπτῆς ἐνεῖχε τι τὸ ἤδη γνωστὸν, ἐνεθυμείτο δὲ ὅτι καὶ ἄλλοτε εἶχεν ἀναπνεύσῃ τὸ αὐτὸ ἄρωμα λεπτὸν ἅμα καὶ διαπεραστικόν, ὅπερ ἐξήρχετο ἐκ τῆς ἐπιστολῆς.

Ἀξφνης, ὡς εἰ τὸν ἤγγισε μαγικὴ τις ῥάβδος, ἀνεμνήσθη καὶ ἐπανείδεν εὐκρινῶς τὴν μαρμαρίνην κλίμακα οἰκίας κειμένης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὡμάλ, ἐν ἣ παρέδιδε μαθήματα ζωγραφικῆς εἰς τὴν σύζυγον τραπεζίτου τινος. Ἀνεμνήσθη καὶ ἑαυτοῦ ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι πέντε ἐτῶν, ἀνερχομένου τὴν ὑπὸ σμυρναϊκοῦ τάπητος ἐπεστρωμένην κλίμακα καὶ εἰσερχομένου ἐν τῷ πολυτελεῖ σπουδαστηρίῳ ἐν ᾧ τὸν ἀνέμενεν ἡ μαθήτριά του. Ἦτο εἰκοσι τριῶν ἐτῶν, ξανθῆ, λεπτή, μὲ εὐγενῆ χαρακτηριστικά, μὲ ζωηροῦς μέλανας ὀφθαλμοὺς καὶ λευκοτάτη.

Ἡ περίκομπος καὶ θελκτικὴ γυνή, ἦν ἐδίδασκε διεγράφη εὐκρινέστατα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐκαλεῖτο πραγματι Ἰουλίᾳ, ἀλλ' ὁ σύζυγός της δὲν ὠνομάζετο Σοσπέλλο. Ἡ ὑπογραφουσα ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἦτο αὕτη ἡ μαθήτρια τῆς ὁδοῦ Ὡμάλ; καὶ ἐν καταφατικῇ περιπτώσει ὁποῖαν τινα μεταμόρφωσιν ὑπέστη κατὰ τὴν διαρρεύσασαν εἰκοσιπενταετίαν;

Ἡ περιέργεια τοῦ Μίλλερ ἐκεντήθη ζωηρῶς, κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν δὲ ἡμέραν μετέβη εἰς τὴν ἔπαυλιν Ἐνδυμίωνος.

Ὁ Μίλλερ μετὰ τὰς συνήθεις πρὸς τὴν οἰκοδόποιαν εὐχαριστίας καὶ φιλοφρονήσεις, κατῆλθεν εἰς τὸν κήπον ἐν ᾧ διέμενον οἱ πλείστοι τῶν κεκλημένων.

Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος· ἡ ἀτμόσφαιρα διαυγεστάτη, ἡλιος ἑαρινὸς λούων τὴν λευκὴν κιονοστοιχίαν τῆς ἐπαύλεως καὶ καταυγάζων τὰ μαρμαρίνα ἄνθηρα πρὸ τῶν ὀπῶν ἐξειλίσι-

σετο βαθυκύανος και έτεροχρωών μετὰ σαπφίριων διαχρώσεων ὁ ὄρμος τῶν Ἀγγέλων ἀπὸ τῆς Ἀντίβ μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Σαίντ-Ὀσπίς.

Ὁ Μίλλερ παρατήρησεν ὅτι ἡ κοσμοπολίτις αὕτη κοινωνία διηρείτο εἰς δύο κατηγορίας: εἰς ἀληθῶς νέους καὶ εἰς προσπαθοῦντας νὰ φανῶσι νέοι. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς φύσεως ταύτης, εἰς ἣν ὁ χειμὼν εἶνε ὅλως ἄγνωστος πάντες βασανίζονται ὑπὸ τῆς ἀνάγκης νὰ μὴ φαίνωνται ὅτι ἐγήρασαν.

Ὁ Στέφανος Μίλλερ ἐξήτει τὴν ἄγνωστον του διὰ τοῦ βλέμματος μεταξὺ τῶν ὀμίλων τῶν νεανίδων, ὅτε αἰφνης ἐσκέφθη ὅτι ἀπὸ τῆς τελευταίας συναντήσεώς των παρῆλθεν ὀλοκληρὸς εἰκοσιπενταετία καὶ ὅτι νῦν θὰ κατετάσσετο εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων αἵτινες παλαίουςι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτον ἐπιτυχῶς κατὰ τοῦ γήρατος.

Ἡ σκέψις αὕτη τὸν ἐψύχρανε καὶ τὸν κατέστησε σύννου.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνελογίζετο πάντα ταῦτα παρατήρησε μακρόθεν κυρίαν τινα, ἥς ἡ κομψὴ περιβολὴ καὶ τὸ νεανικὸν βᾶδισμα προσείλκυσαν τὴν προσοχὴν του.

Γ

Ἡ κυρία καίτοι φέρουσα βαρῆα χειμερινὰ ἐνδύματα ἐφαίνετο λεπτοφυῆς, εὐκίνητος καὶ θελκτικωτάτη. Παρατήρει δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ὡς εἰ καὶ αὕτη ἐπίσης ἐξήτει τινα. Φθᾶσα εἰκοσι βήματα πρὸ αὐτοῦ μετεστράφη ὁ Μίλλερ ἀνεγνώρισεν ἐν τῇ ἄγνωστῳ τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα χαρακτηριστικὰ, ἅτινα τοσοῦτον ἄλλοτε ἰθαύμασεν.

Ἦτο πράγματι ἡ ἀρχαία μαθητριά του τῆς ὁδοῦ Ὁμάλ, ἐν τῇ λευκῇ δὲ περιβολῇ τῆς καὶ ὑπὸ τὸ θαμβὸν φῶς τοῦ ἐκ τριχάπτων ἀλεξήλιου τῆς ἐφαίνετο ἐπίσης ὠραία ὡς καὶ ἄλλοτε.

Ἐπὶ τινα λεπτὰ ἐπίστευσεν ὅτι ἀνεγεννήθη καὶ ἡ καρδιά του ἤρξατο πάλλουσα ὡς εἰ εἰσῆρχετο ἐν τῷ πολυτελεῖ σπουδαστηρίῳ τῆς μαθητριάς του.

Διηυθύνθη πρὸς αὐτὴν, τὴν ἐχαιρέτησε καὶ εἶπε τὸ ὄνομά του: ἡ λευχείμων κυρία ὑπεμεδιάσε καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα τῆς:

— Δοιπὸν, μὲ ἀνεγνώρισάτε; ἠρώτησε.

— Καὶ βεβαίως!

Καὶ συγχρόνως τὴν προτέβλεψε μετὰ μείζονος προσοχῆς.

Εὐρίσκοντο ἀκριβῶς μέσῳ ἡλιαγοῦς διαδρόμου τοῦ κήπου. Ὁ Στέφανος ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς ἐξήτασε λεπτομερέστερον τὸ λεπτυνθὲν σῶμα τῆς μαθητριάς του, τὰς ὑπὸ τοῦ βῶα ἀτελῶς καλυπτομένας ρυτίδας τοῦ λαιμοῦ τῆς, τὰ ρικνωθέντα χεῖλη τῆς, τὰ ἐξέχοντα τοῦ προσώπου ὅσῳ καὶ τὰ ὑπέρυθρα βλέφαρά τῆς. Ἡ κύκνειος λευκότης τῆς περιβολῆς καὶ ἡ ἐπὶ τῆς ὀσφύος τῆς ἐξ ἰῶν ἀνθοδέσμη καθίστων καταφανεστέραν τὴν ἀντίθεσιν ταύτην τοῦ σκληροῦ τῶν ἐτῶν μαρμασμοῦ καὶ τῆς ἀλλοιώσεως τῆς παρωχημένης καλλονῆς τῆς.

— Ἐμαράνθη περισσότερον παρ' ὅσον ἐφχναζόμεν! ἐσκέπτετο ὁ Στέφανος.

Ἐπηκολούθησεν ὀδυνηρὰ στιγμὴ σιγῆς καθ' ἣν ἴσως καὶ ἡ Ἰουλία ἐσκέπτετο τὸ αὐτὸ διὰ τὸν Στέφανον: εἶτα, ὁ ζωγράφος προσέφερεν εὐγενῶς τὸν βραχιονά του εἰς τὴν ἀρχαίαν του μαθητρίαν καὶ ἤρχισαν βαδίζοντες μόνοι ἐνὰ τοὺς συσκίους τοῦ κήπου διαδρόμους. Συνωμίλησαν κατ' ἀρχὰς περὶ τῆς διασκεδάσεως καὶ τῆς τύχης, ἥτις τοσοῦτον ἀπροόπτως τοὺς συνήνωσε. Τῷ ἐξήγησε πῶς μετέβαλεν ὄνομα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρώτου συζύγου τῆς, συνῆλθεν εἰς δευτερον γάμον μετὰ τινος Ἰταλοῦ κόμητος, ὅστις τὴν κατέστησε δυστυχιστάτην καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου διεζεύχθη. Διέτριβεν ἐν Κάνναις χάριν τῆς ὑγείας τῆς καὶ εὐρίσκετο νῦν ἐκ τυχαίας συμπτώσεως ἐν Νικαίᾳ.

— Ἀλλὰ σεῖς; προσέθηκε, ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ ὑμῶν Παρηκολούθησα μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος πάσας τὰς προόδους σας καὶ ὑπερηφανεύομαι διότι ὑπῆρξα καὶ ἐγὼ μία ἐκ τῶν μαθητριῶν σας. . . . Τώρα εἰσθε διάσημος καλλιτέχνης.

— Ναι, ἀλλὰ τί μὲ ὠφελῶν ὄλ' αὐτά, ἀπήντησε μετὰ μειδιάματος πλήρους ἀπογοητεύσεως, ἀφ' οὗ πλέον εἶμαι γέρον. Εὐχαρίστως ἐθυσίαζα τὴν δόξαν μου ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ γέινω παλιν εἰκοσιν πέντε ἐτῶν νέος!

— Ἄ! . . . βεβαίως! . . . Ἡ νεότης! . . . Ἡ νεότης εἶνε τὸ καλλίτερον πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπήντησε στεναζάσα καὶ προσβλέψασα μετὰ ἐπιφθόνου βλέμματος νεαρὰς τινας Ῥωσίδας καὶ Ἀμερικανίδας, αἵτινες ἐπαιζον «lawn-tennis».

— Ὅταν τις κατοικῇ εἰς τοιαύτην χώραν, ἐπανάλαβεν ὁ Στέφανος, πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε νέος, διὰ νὰ μὴ φαίνεται ὡς ἀντίφασις πρὸς τὴν περιβάλλουσαν αὐτὸν φύσιν. . . . Παρατηρήσατε πόσον εἶνε θαυμάσια τὰ περίξ! . . .

Καὶ διὰ γραφικῆς χειρονομίας τῇ ἐδείκνυε τοὺς λόφους τοῦ Σαίν-Φιλίπ, τῆς Καραβασέλ καὶ τῆς Σιμιέ, χλοοβαφεῖς καὶ πλήρεις οἰκιῶν, τὰ περίξ ἰσπεφῆ ὄρη καὶ τὴν βαθυκύανον θάλασσαν, ἣν τῆδε κακεῖσε διέσχίζον ἑλαφρά τινα πλοίαρια. Ὁ ἥλιος, κλίνων πρὸς τὴν δύσιν του, ἐρριπτεν ἐπὶ τοῦ ἀλσημονήτου ἐκείνου τοπείου, τὴν μαγίαν τοῦ αἰωνίως θαλπεροῦ φωτός του. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο πλήρης ἀρωματικῶν ἀποπνοιῶν. Ὑπὸ τινα παχύφυλλον σκιάδα οἱ μανδολινισταὶ ἐπαιζον τὴν «Santa Lucia»

— Δὲν σὰς ἐνθυμίζει τίποτε ὁ ἦχος αὐτός; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα ἐν ᾧ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἐπλανᾶτο μειδιάμα, ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀνταύγεια παρωχημένης ἐποχῆς.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Μίλλερ, μοῦ ἐνθυμίζει μίαν τῶν εὐτυχιστέρων στιγμῶν τῆς νεότητός μου, ἐσπέραν τινα κατὰ τὴν ὁποίαν μετὰ τὸ μαθημα μὲ ἐκρατήσατε διὰ νὰ συμφάγωμεν. Ὁ σύζυγός σας εἶχεν ἐξέλθῃ καὶ ἐμείναμεν μόνοι ἐν τῇ πλήρει ἀνθέων αἰθούσῃ σας. Ἠρχήσατε νὰ παίζετε ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου σας διάφορα ἰταλικά ἄσματα. Ἐν ᾧ ἐπαίζατε ἔπεσεν ὁ κεφαλόδεσμός σας ἡ πλουσία καὶ ξανθὴ κόμη σας διεχύθη ἐπὶ τῶν ὤμων, νομίζω δὲ ὅτι βλέπω ἀκόμη τὴν χεῖρα σας συναγούσαν καὶ συστρέφουσαν τὴν χρυσὴν ἐκεί-

νήν κόμην. Δὲν ὑποπτεύεσθε τίποτε ἀλλ' ἐγὼ σὰς ἡγά-
πων παραφόρως, ὀλίγον δ' ἔλειψε ἐκείνην τὴν ἐσπέραν γονυ-
κλινῆς νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου.

Μειδιάμα εὐχαριστήσεως ἐπήνθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ
ἀνέλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἰουλίας.

— Τὸ ἐνόησα ὅτι μὲ ἤγαπᾶτε· αἱ γυναῖκες μαντεύουσιν
εὐκόλως τὰ τοιαῦτα· ἐὰν δὲ κατὰ τὴν ἀξιωματικόν ἐκεί-
νην ἐσπέραν ἐφαίνεσθε κάπως τολμηρότερος. . . διότι καὶ ἐγὼ
ἐπίσης ἠσθανόμην τὴν καρδίαν μου πλήρη ἔρωτος καὶ συμ-
παθείας δι' ὑμᾶς. Σήμερον ὅτε παρῆλθεν ἀνεπιστρε-
πτει ἡ νεότης μου δύναμαι νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω!

Ἐρύθημα αἰδοῦς ἐκάλυψε τὰς ἰσχνὰς τῆς κομῆσσης πα-
ρειάς· ἐφαίνετο ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου μεταμορφωθείσα καὶ
ὁ Στέφανος τὴν παρετήρει ἄφωνος.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μέθης τοῦ
παρωχημένου ἔρωτος ὡς μεθύομεν ἐνίοτε ὑπὸ τοῦ ἐλαφροῦ ἀρώ-
ματος ἀνοδοδέσμης ἐκ μαρανθίντων ἰῶν· ταῦτοχρόνως κατελή-
φθη ὑπὸ τῆς θλίψεως τῶν πραγμάτων, ἅτινα ἠδύνατο νὰ
πραγματοποιηθῶσι, ἅτινα ἔμειναν ἀπραγματοποίητα καὶ ἅτινα
οὐδέποτε μέλλουσι νὰ πραγματοποιηθῶσιν.

— Αἱ κυρία μου, ἐψιθύρισεν πνιγόμενος ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἡ
καρδία οὐδέποτε γηράσκει, ἡ καλλονὴ μένει πάντοτε νέα,
αἰσθάνομαι δὲ ὅτι ὁ νεανικός μου ἔρωσ δὲν ἐσβέσθη! . . .

Ἡ Ἰουλία ἔμενον ἄφωνος· ἐν ᾧ ὠμίλει ὁ Στέφανος ἐδά-
κρυε καὶ παρετήρει τὴν βαθυκύανον θάλασσαν, ἣν διέσχίζον
ἐλαφρά τινα πλοίαρια· διέκοψεν ἀποτόμως τὸν ζωγράφον θέ-
τουσα ἐπὶ τοῦ βραχιόνος του τὴν κομψὴν καὶ ἀσθενῆ χεῖρα
τῆς:

— "Ὅχι, φίλε μου, ἐπανάλαθε κινουῖσα τὴν κεφαλὴν, ὄχι. . .
εἰς τὴν ἡλικίαν ἐφθάσαμεν ἀμφοτέροι μᾶς ἐπιτρέπεται μόνον
διὰ τῶν ἀναμνήσεων νὰ ζῶμεν.

Καὶ τῷ ὑπέδειξε τὰς νεανίδας, αἵτινες ἐξηκολούθηον παίζου-
σαι «lawn-tennis»

— Εἰς αὐτὰς μόνον, ἐξηκολούθησε στεναῖζασα, ἐπιτρέπεται
νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἔρωτος καὶ νὰ πιστεύωσι. "Ας μὴ καταστρέ-
ψωμεν τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὸ θέλημα τῆς ἡμέρας αὐτῆς·
καὶ τώρα ἀφ' οὗ ἐξεμυστηρεύθημεν τ' ἀμοιβαία αἰσθηματά
μας, ὀδηγήσατέ με μέχρι τῆς ἀμάξης μου. . . . Εἶνε ὥρα ν'
ἀποσυρθῶ.

Καὶ τῇ προσέφερον ἐκ νέου τὸν βραχιονά του. "Αφῶνοι δι-
ῆλθον τὰς ἡδὴ ἐκκενουμένας αἰθούσας, καὶ, ὅτε ἡ ἀμάξα
ἐφθασε μέχρι τῶν βαθμίδων τοῦ προθύρου, ἡ Ἰουλία ἐστράφη
πρὸς τὸν Μίλλερ. Τὸν προσέβλεψεν ἐπὶ μακρόν, περιπαθῶς, ἐν
ᾧ ἐλαφρὸς βῆξ συνέστελλε τὰ ὠχρὰ χεῖλη τῆς.

— Ἴδού, προσέθηκε, φυλάξετε τὴν ἀνοδοδέσμην αὐτὴν διὰ
νὰ μ' ἐνθυμῆσθε. . . .

Ἀνῆλθε καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τῇ ἀμάξῃ τῆς, καὶ ὁ καλλιτέχ-
νης ἀκίνητος, παρηκολούθει διὰ τοῦ βλεμματός τὴν ἐξαφανι-
ζομένην ἀμάξαν.

Ἐν ᾧ ὁ Στέφανος ἤκουε τὸν κρότον τῶν τροχῶν ἐπὶ τοῦ λι-
θοστρώτου, ὁ ἥλιος εἶχε δύση καὶ τὸ λυκόφως συνεκάλυπτε
τοὺς περίξ λόφους· ἡ νύξ ἐπήρχετο ταχέως καὶ κατέστρεφε
βαναύσως τὴν μαγείαν τῶν περίξ.

Ὁ παγερὸς ἄνεμος ὁ πνέων ἐν Νικαίᾳ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ
ἡλίου ἐμένετο διὰ τῶν σκοτεινῶν ὁδῶν ἐξαλείφων καὶ αὐτὰς
τὰς τελευταίας τοῦ καλλιτέχου ἐλπίδας.

Κατῆλθε σύννοος πρὸς τὴν πόλιν, ἀφ' οὗ ἐκρυψεν ἐντὸς τοῦ
στήθους του τὴν δέσμη τῶν μαραμμένων ἰῶν, ὧν τὸ πικρὸν
ἄρωμα ἐφαίνετο τὸ σύμβολον τοῦ παρωχημένου ἔρωτος, ὃν
δὲν ἠδυνήθη ἐν τῇ νεότητί του ν' ἀπολαύσῃ καὶ ὅστις ἐπὶ
στιγμὴν διεθέρμαινε τὸ γῆρας του.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

N. Θ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΝ

ΘΕΟΛΟΓΟΝ

EN TH YΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ

ΜΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΔΑΦΝΙΟΥ

Ἐν τῇ ὁσημέραι ἐπαυξανομένη φιλολογικῇ κινήσει δια-
κρίνεται τὰ μάλιστα τὸ ὑπὲρ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἔξοχον
καὶ πολυσπούδαστον ἔργον πρό τινος ἐκδοθὲν καὶ ἀξιὸν εὐ-
φήμου μνείας διὰ τε τὴν σπουδαιότητα τῶν ἱστορικῶν αὐ-
τοῦ πληροφοριῶν καὶ τὴν ἐμβρίθειαν μεθ' ἧς ὁ πολυμαθὴς
αὐτοῦ συγγραφεὺς πραγματεύεται τὰ περὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου
καὶ τὰ μάλιστα πολυτίμου κειμηλίου τῆς Χριστιανικῆς τέ-
χνης καὶ ὅπερ ἀπὸ τοσοῦτων αἰῶνων ἀποσπῆ τὸν θαυμα-
σμὸν τῶν ἀδιαλείπτως ἐπισκεπτομένων αὐτό.

Τὸ ἐν λόγῳ σύγγραμμα ὅπερ μετὰ ἀξιεπαίνου ζήλου καὶ
μετ' ἀκραιφνοῦς στοργῆς ἐφιλοπόνησεν ὁ ἔγκριτος θεολόγος
κ. Γ. Λαμπάκης ἐξ 144 σελίδων συγκείμενον διήρηται εἰς
τὰ ἐξῆς κεφάλαια.

Ἀφιέρωσις. Ἀξία τῶν ἐρευνῶν τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαι-
ολογίας. Φιλολογία. Τοπογραφία. Ἡ ὀνομασία Δαφνί. Ἱστο-
ρία. Ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ ναοῦ. Φραγκικαὶ προσθήκαι. Ψη-
φοθετήματα τοῦ ναοῦ. Ἐν τέλει δὲ τοῦ ἔργου προστίθεται
καλλιτεχνικωτάτη εἰκὼν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς κατόψεως
τοῦ ναοῦ.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἀπόλλωνος εὐχαρίστως με-
ταφέρομεν ἐν ταῖς στήλαις αὐτοῦ κεφάλαιά τινα ἵνα κα-
ταδείξωμεν ἐναργέστερον τὴν μεγίστην ἀξίαν καὶ σπουδαιό-
τητα τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος ἀπαραιτήτου ἐφοδίου